

δή αυτός προλέγει το δεινά και γίνεται, και έτσι απέκτησε το όνομα αληθινού προφήτου κ' έγινε τέλειος λαοπλάνος. Φροντίζουν δε επιτηδείοι να μανθάνη από τον ένα και από τον άλλον πολλά μυστικά πράγματα. Έλεγε κατόπιν αυτά δημοσίως, χωρίς ν' αναφέρει τα όνόματα τών ανθρώπων οι οποίοι τά έκαναν. 'Ο δέ λαός φοβισμένος από τους Τούρκους, επέστρεψε εις τα Θεία και εις τους λόγους του, νομίζον ότι άνοθεν εμπνέεται και γνωρίζει τα μέλλοντα και ότι άπ' αυτόν θά έβρουν την σωτηρίαν των. Τότε πλέον άρχισαν να έρχονται να τον προσκυνούν από μακρινάς επαρχίας με σέβας και με εύλαβειαν, προσφέροντες συγχρόνως χρήματα και άλλα διάφορα άφιερώματα. Έλεγαν δε ό ένας εις τον άλλον τά θαύματα τά οποία δήθεν ειλε και άκουσε, ότι παραδείγματος χάριν ένας έκρινε ένα πρόβατο κλειμένο και διαν έπιγε να τό πύση έγινε φειδι να τον φάγη άλλος από φαντασίαν του φαντασιού του έλεγε ότι ειλε ένα πρόβατο κολημένο εις τον άμο το κλέπτην και τέλος άλλος έλεγε ότι την Τετάρτη ένας έτρωγε ζρέας και ένα κόκκαλο εκόλλησε εις τό στόμα του.

Η φήμη αυτές άνεστάσιον τις άπλες και προληπτικές ψυχές των έπαναστατών. Πολλοί και μάλιστα μερικοί όπλαρχηγοί επέταξαν τ' άρματά τους και γίνηκαν καλόγεροι να σώσουν την ψυχή τους. 'Όταν πειά έμαζετήσαν στο μοναστήρι, μεγάλα πλούτη σε χρήματα και άφιερώματα, πολλοί από τους Έλληνες στρατηγούς συνάχτηκαν στο "Άγρον να πάνε να ιδούν τι συμβαίνει. 'Ο Παναγιώτης Νουταράς τους έσομβούλεσε να κινήσουν να πάνον από τον "Άγιο Πατέρα τά πλούτη αυτά γιά να χρησιμοποιηθούν στον άπελευθερωτικό "Άγωνα. Οι στρατηγοί ένθιναυ και πήγαν. Πρωτό έμωσ φτάσουν στα Τριτόταμα, ό καλόγερος ειχε πληροφορηθή τό σκοπό τους, τους δέχτηκε με ύφος προφητικό, τους εκάλεσε με τά όνόματά τους και τους έφοβήρισε με τους κεραινωούς της Θείας Δικαιοσύνης οις τού γινωσκόντες τό μοναστήρι. Οι "Έλληνες στρατηγοί έμειναν κατάληκτοι. «Θέβια, ειπαν, αυτός εινε άγιος άνθρωπος!» Καί με άκόρητο φανατισμό άφίερωσαν στο μοναστήρι τ' άσημά-

κάτά τους και γύρισαν στα χωριά τους Σαομάτωι και άπένηταοι! "Ένας μάλιστα άπ' αυτούς έπαράτησε τον πόλεμο και γίνηκε παπάς! Αίτός ήταν "Άγγελος και λεγότανε Δαρωνάς.

Ο «Άγιος Πατέρας» πουλόσε σε δημοπρασία δια τ' άφιερώματα. Με τον καιρό τά πράγματα γίνονται σοβαρώτερα. Οι παπάδες των χωριών χωριών, φορούντες τ' άμψιά τους και κρατούντες τά εικονίσματα των εκκλησιών, έθγαυαν από τά χωριά, άκοιλοθημένοι από πλήθος γυναικοπαίδια και με ψαλμούς, κεριά άναμμένα, και έξασπύρινα ή λιτανείες αυτές των χωριών έπήγανω στο μοναστήρι του «Άγιου Πατέρας». Η γυναικάς έκλαιγαν από θρησκευτική συγκίνηση. 'Ο καλόγερος έθγαυε από τό μοναστήρι έχοντας μαζί του τή Χρυσανγή, δεχότανε τις εικόνες γονατιστός, έδάριζε, τις εύλογούσε, τις κρατούσε στο μοναστήρι 24 ώρες κ' έπειτα πάλι ή ίδια συνοδεία μετέφερε τις εικόνες στα χωριά τους. Καί γράφει σχετικώς ό Ιστορικώς :

«... Οι "Έλληνες των μερών εκείνων άφίηκαν τά όπλα των και ένασχολούντο εις τοιαύτας τελετάς και λιτανείες, και κανείς έν των έπιστημον άνδρων του καιρού εκείνου, ούτε εκκλησιαστικός, ούτε πολιτικός, ούτε στρατιωτικός έτολμούσε να ειπή τίποτε κατά τού λαολόγου τούτου, διότι ειχε βοηθειαν την άμύθειαν και δεισιδαιμονίαν του όγλου! Καί έτσι ό ψευδοπροφήτης αυτός έγινε ύπερπλουτός...»

Στά 1825, ό στρατηγός Νικηταράς ό Τουκοκόραγος, γινωσκοντας από την έξορία του—άπό τό Μεσολόγγι στην Πελοπόννησο—θέλησε από περιέργεια να πάη στα Τριτόταμα. Μόλις ό "Άγιος Πατέρας ειλε τό αρμομένο στρατηγό να πλησιάη, πήρε την προφητική του πόκα και άρχισε να μωλώνη τό Νικηταρά τάχα γιά την άσέβεια του! Μπροστά ήταν άρκετός κόσμος. 'Ο Νικηταράς δέν έθώμωσε, άλλ' έρώπησε και έφηνε... "Όταν άντάμωσε τό θείο του Θεού. Κολοκωτρήνη, τού διηγήθηκε τά πάντα, τις άγρυπές τού ψευδοπροφήτη και πώς άρχισε πειά να γίνεται επικίνδυνος γιά τον "Άγωνα. 'Ο Κολοκωτρήνης γράφει άμέσως στον πρόεδρο της 'Επαναστατικής Κυβερνήσεως "Ανθο, Ζαΐμη, τού έκθέτει δια τά περι "Άγιου Πατέρα και τού εκμητρηθέντα τους φόβους του. "Αν έξακολούθησον οι άνδρες του "Άγώνος να όρχονν τ' άρματα και να γίνονται καλόγεροι, τώρα μάλιστα πού κατεβαίνει ό "Ίμπαρη, ή 'Επανάσταση εινε χαμένη! «'Ηταν άνάχη, έγραφε ό Κολοκωτρήνης, να βροίν τρόπο να τού πάρουν τ' άφιερώματα και να δείξουν στο λαό ότι εινε λαοπλάνος κ' έτσι να τον συχαθών. 'Ο "Ανδρέας Ζαΐμης απεφάσισε τότε και πήγε επί τόπου έπιτηδώς. Βοήκε τον καλόγερο στην μέση τού κάμπου να κρητήη στους χωρικούς τό «οό φονεύσεις!» 'Ο Ζαΐμης, φοβούμενος να μιν πύση στην όρηγί τού φανατικού λαού, άναγκάστηκε να σταθή, όπως οι άλλοι, όρθιος, ξεσοκώρωτος, άφινωτας να τον πύνη ό ήλιος!... "Έφυγε λοιπόν και ό Ζαΐμης άπ' εκεί χωρίς να τολμήση να κίνη καμιά ένέργεια...

Ύστερα από λίγες μέρες έτυχε να πενά από τά Τριτόταμα ό στρατηγός Κανελλός Δεληγιάννης. Οι στρατιώτες του, μόλις ειδαν τον "Άγιο Πατέρα καθισμένο στην πόρτα τού μοναστηριού, τρέχονν, όρχονν τ' άρματα στα πόδια του και παραιτούν τό στρατηγό! Κάνει να

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΒΑΡΝΙ

— Ποιό εινε τό ωραιότερο πράγμα τού κόσμου; ρώτησε έξαφνα ό καπιτάνιος τούς ταξειδιώτες πού τραγουδούσαν έπάνω στο κατάστρωμα τού καραβιού, πίνοντας πάλη κωσι.

— Τό ωραιότερο πράγμα τού κόσμου εινε ή άγαπημένη μου, τού άπάντησε ένας φουτητής είκοσι χρόνων περίπου.

— Η μόνη εύτυχία στον κόσμο εινε ό πόλεμος, άπάντησε ένας στρατιώτης. Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από έναν καβαλλάρι πού ρίχεται καταπάνω στους έχθρους με τό σπαθί στο χέρι!

— Όσο νοιώθω κοντά μου την γάμα με τά φλουριά, πετάχτηκε κ' ειπε ένας φιλόγυρος, δέν θέλω άλλο τίποτε στον κόσμο.

— Εινε στην πλάσι πράγμα ωραιότερο από ένα χωράρι μ' έλόχνησα στάγια από τη μια άκρη ως στην άλλη; άποκρίθηκε ένας γεωγράφος.

— Ποιός ειπε πώς ή εύτυχία δέν εγεννήθηκε άπ' τη δόξα; άπάντησε ένας ποιητής. Δέν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από τη δάφνη τού "Απόλλωνος.

— Τι να την κίνηη τη σκέψη; ειπε άπ' την άλλη μεριά ένας μουσικός. Κατάλαβεσ ποτέ σου τι λέει τ' άνδρόν; Τ' άκούς να λαλή κ' αυτό σου φτάνει...

— Τι λέτε εκεί; φωνάζει άγριμένος ένας φιλόσοφος. Μονάχα στην άλήθεια υπάρχει ή ύμωφία.

— Υπάρχει ωραιότερο πράγμα από την προσοχή, τένα μου; λέει ένας παπάς κάνοντας τό σταυρό του.

— Η εύτυχία βρισκεται μονάχα στη Φύση, ειπε ένας ζωγράφος. Υπάρχει ωραιότερο πράγμα από τό καταπράσινο διασος, από τη γαλάζια θάλασσα, από τον άνεμο σύρανο;

— Όχι, ό έρωσ εινε ή εύτυχία, τον διέκρινε ένας νέος. Μονάχα ό έρωσ εινε πηγή κάθε εύτυχίας.

— Η εύτυχία βρισκεται μονάχα στην προσοχή, ειπε ένας παπάς. Αυτή μόνο μάς άνεβάξει έπάνω στον σύρανο...

— Δέν υπάρχει μεγαλειότερη εύτυχία από την άγάτη της μητέρας στα παιδιά της, άπάντησε μια γυναίκα, πού ειχε διαλα της δυό χωριωμένα άγοράκια.

Την ίδια στιγμή μερικά συζυλόγαρα πού άκοιλοθώσαν τό καρδί, κουνένταζαν κ' αυτά κ' έ-

λεγαν άναμεταξύ τους :
— Τό ωραιότερο πράγμα στον κόσμο εινε να βουλιάζη ένα καρδί γεμάτο από ταξειδιώτες...

τούς μιλίση ό στρατηγός, άλλα τότε ό καλόγερος σπρόνεται και με τόν "Άγιου "Ιωάννου καταφέρα αυτόν και όλη την οικογένειά του! 'Ο Δεληγιάννης τά έγραψε αυτά στην Κυβέρνηση, ή όποία έστειλε στα Τριτόταμα τον "Επίσκοπο Βροσθώνος ως αντιπρόεδρο της Βουλής, άλλ' ούτε ό "Επίσκοπος κατάφθεως να πειρη τον Εγγένιο να σταματήση τά καμώματα του εκείνα, πού μαλάκωναν τις ψυχές των έπαναστατών, άκριβώς έπάνω στην κρίσημια ύρα.

'Από αυτά δια ό Κολοκοτρήνης έσχηματισε την ύποψία ότι ό ρασοφόρος αυτός ειχε μυστική συνεννόση με τον "Ίμπαρη γιά να καταστρέψη τον "Άγωνα... 'Εν τοις τήλως να μεταχειρισθί με πονηρία ένα γράμμα γεμάτο από πατριωτισμό και τον παρακαλούσε να πάρη τό Σταυρό νάρθη μαζί τον οπία να πολεμήσουν τον έχθρο της Πίστewος και της Πατρίδος. 'Αλλ' ό καλόγερος δέν έδωσε καμιά άπάντησι και ό Κολοκοτρήνης δέν μπόρεσε να τον συλλάβη, γιαιτ φόβητανε τό φανατισμό τού λαού, ό όποιος τον έλάτρευε.

'Αλλ' ό,τι δέν μπόρεσαν να κάνουν οι "Έλληνες, τό έκαναν οι Τούρκοι. "Αμα έμαθαν ότι στο μοναστήρι ύπηρχε πλούτος, έξεστράτευσαν γιά να τον πάρουν... Τό πρωί της 14 Σεπτεμβρίου 1826 έφτασαν εκεί, έσπασαν την πόρτα της εκκλησίας και μπήκαν μεθά... 'Ο "Άγιος Πατέρας και ή Χρυσανγή κητέργανω στο "Ίερό. Οι Τούρκοι κατάφθεραν τον καλόγερο και αιχμαλώτισον την Χρυσανγή, πού ήταν νέα και άρκετά νόστιμη.

Καί ή τραγωδία έτελείωσε με τη διανομή των λαφύρων. Οι Τούρκοι έμωίρασαν την περιουσία τού Εγγένιου σε 45 μεριδια. Τά χρήματα τά έμωίρασαν μ' ένα μεγάλο φέσι Αιγυπτιακό, πού χωρούσε ως πέντε όκάδες άσσημ. Καί κάθε Τούρκος έπήρε από ένα τέτοιο φέσι γεμάτο άσημμένα άφιερώματα!

